

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-23583 קלמנוביץ' נ' סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט דניאל הורוביץ

התובע: יעקב קלמנוביץ'
ע"י ב"כ עו"ד רנן זיו

נגד

הנתבעים:

1. סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ
2. שאול כהן
ע"י ב"כ עו"ד ידידיה מלכיאור

פסק דין

רקע עובדתי:

1. התובע הגיש תביעה בסך 40,000 ₪ נגד הנתבעים בגין הפרת זכות יוצרים נטענת לפי חוק זכות יוצרים, תשס"ח-2007 (להלן: "החוק"). התובע טוען כי הנתבעים הפרו זכות יוצרים שלו בצילום שצילם, בכך שפרסמו את הצילום בדף הבית באתר הנתבעת במרשתת (להלן: "דף הבית"). זאת מבלי להעניק לתובע קרדיט, מבלי לקבל את הסכמתו, ומבלי לשלם לו.

התובע הוא צלם במקצועו, עצמאי, העוסק, בין היתר, בצילומי סטודיו של מרואיינים לצורך שילובם בכתבות במגזינים. ביום 11.1.2011 צילם התובע בסטודיו שלו את מר משה זונדר (להלן: "זונדר") לצורך קידום מכירות של ספר חדש שכתב (להלן: "הצילום"). עבור הצילום קיבל התובע מהוצאת הספרים "כתר" (להלן: "כתר"), אשר הוציאה לאור את הספר, תשלום בסך 700 ₪ בתוספת מע"מ.

הנתבעת היא חברה פרטית שנוסדה בשנת 2009, המפעילה מנוע חיפוש במרשתת בשם "מי זה?" (mize.co.il), שנועד לחיפוש אנשים במרשתת. הנתבע הוא בעלים ומנהל בנתבעת. כתובת הנתבעת וכתובת הנתבע אחת הן.

במשך תקופה מסוימת הוצג בדף הבית הצילום לצד שבע דמויות אחרות (נספח ג' לכתב התביעה). לחיצה על הצילום בדף הבית, כמו לחיצה על יתר שבע הדמויות, הפעילה שאילתה שסיפקה פרטי מידע על אותה הדמות. זאת לצורך הדגמת יכולות חיפוש האנשים של מנוע החיפוש של הנתבעת בפני המבקר בדף הבית. הצילום הוצג בדף הבית ללא מתן קרדיט לתובע, ללא תשלום לתובע, וללא קבלת הסכמתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-23583 קלמנוביץ' נ' סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ ואח'

טענות התובע:

2. זכות היוצרים החומרית בצילום (לפי פרק ג' וסעיף 47 לחוק) והזכות המוסרית בצילום (לפי פרק ז' וסעיף 50 לחוק) הן בבעלות התובע – היוצר - שצילם את הצילום.

בהתאם לסעיף 35(א) לחוק, בעת הזמנת הצילום, הייתה כוונה משתמעת לתובע-היוצר ולמזמין-זונדר כי זכות היוצרים בצילום תהא של התובע. היה ברור לתובע כי לזונדר ולכתר רק זכות לשימוש בלתי מוגבל בצילום, אך לתובע זכות היוצרים בצילומים, לרבות בצילום.

הצילום אינו דיוקן. לא חל החריג שבסעיף 35(ב) לחוק. חל הכלל שבסעיף 35(א) לחוק.

תחילה סבר התובע שמזמין הצילום הוא "כתר" (סעיף 6 לכתב התביעה). אולם התברר לתובע ש"כתר" רק שילמה עבור הצילום, על פי סיכומה עם זונדר, ואילו מזמין הצילום הוא זונדר, אשר בחר לפנות אל התובע מתוך שלושה צלמים, שהציעה לו "כתר" (סעיף 5 לכתב התשובה).

זונדר סיכם מראש עם התובע רק את מועד הצילום, אך לא מה יהיה אופיו ומה יכלול. הצילום נבחר מבין מספר צילומים, שצילם התובע את זונדר. התובע השקיע שעות עבודה בעריכת הצילום ובהכנתו לשימוש (סעיפים 5-6 לכתב התשובה).

הצילום פורסם בליווי קרדיט לתובע באתר חברת "כתר", בכתבה באתר YNET, ובאתר "לקסיקון הספרות העברית".

הנתבעים הפרו את זכות היוצרים החומרית ואת הזכות המוסרית של התובע בצילום. בינואר 2019 התברר לתובע כי הנתבעים עשו במשך תקופה לא ידועה, ייתכן בשנים 2011-2019, שימוש מפר בצילום בדף הבית ללא הרשאה, ללא תמורה, וללא מתן קרדיט.

הנתבעת קידמה את עסקיה המסחריים באמצעות שימוש בצילום בדף הבית.

הנתבעת היא חברה מסחרית פעילה, כעולה מדו"ח שנתי שלה מיום 27.7.2017, לה דוחות כספיים עליהם חתום הנתבע כמנהלה, ולה מחזור עסקי מעל 615,408 ₪. לפי אתר הנתבעת, היא מעניקה שירותים נוספים בתשלום מלבד שירות בסיסי חינמי, לה מאגר לקוחות, ומי שפעיל מקרב לקוחותיה מעל שנה משלם עבור השירותים הניתנים לו.

לנתבעים אין הגנת "שימוש הוגן" לפי המטרות והשיקולים שבסעיף 19 לחוק.

לפי סעיף 56(א) לחוק, לתובע זכות לפיצוי ללא הוכחת נזק בסך של עד 100,000 ₪ בגין כל אחת משתי ההפרות – הפרת זכות יוצרים חומרית שלו בצילום, והפרת זכות מוסרית שלו בצילום.

סכום הפיצוי מבוקש לאור השיקולים שבסעיף 56(ב) לחוק – שימוש במלוא הצילום לאורך תקופה לא ידועה, אפשר מ-2011 עד 2019, על ידי חברה מסחרית, לצרכים עסקיים, לרכישת לקוחות, תוך הפקת רווחים מאי תשלום לתובע בגין השימוש, ותוך פגיעה בהכנסות התובע ממנויטין, מקרדיט, וממכירת הצילום לנתבעים, ברשלנות רבתי, ללא תום לב, ללא מתן קרדיט, ללא לקיחת אחריות על ההפרות, ותוך הסרת הצילום רק "לפנים משורת הדין".

הנתבעים עוולו כלפי התובע בעוולות לפי פקודת הנוזיקין [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה") של רשלנות (סעיף 41 לפקודה) ושל שליחת יד או גזל (סעיף 76 לפקודה). כמו כן, גרמו לתובע עוגמת נפש. גובה הפיצוי צריך להרתיע את הנתבעים ואת הרבים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-23583 קלמנוביץ' נ' סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ ואח'

חרף פניות התובע לנתבעים לפשרה, זו לא צלחה, מחמת אי לקיחת אחריות מצד הנתבעים על ההפרות, ועקב הסרתם את הצילום מדף הבית רק "לפנים משורת הדין". מכאן התביעה, וסכומה 40,000 ₪.

טענות הנתבעים:

3. אין מחלוקת שהצילום הוא יצירה, שהתובע הוא היוצר אשר צילם את הצילום, ושלתובע זכות מוסרית בצילום.

התובע אינו בעל זכות יוצרים חומרית בצילום. זאת מאחר שהצילום הוא דיוקן, המראה פני אדם, והתובע עצמו סיווג את הצילום בשם Portrait. בנסיבות העניין לא חל סעיף 35(א) לחוק, אלא חל סעיף 35(ב) לחוק, ולפיו זכות הבעלות הראשונה בצילום היא למזמין.

"כתר" היא המזמין. "כתר" הזמינה את הצילום מהתובע ושילמה לתובע עבור הצילום. התובע כבר קיבל מ"כתר" תמורה הולמת בגין הצילום. בין "כתר" לתובע אין הסכם המעביר לתובע את זכות היוצרים בצילום.

הנתבעים לא עשו שימוש מפר בצילום. הם לא ביצעו העתקה (בניגוד לסעיף 12 לחוק זכות יוצרים), לא העברה (בניגוד לסעיף 14 לחוק) לא העמדה לרשות הציבור (בניגוד לסעיף 15 לחוק), ולא פעולה אחרת בצילום.

על פי "מבחן השרת", שהוא המבחן הקובע, לא נעשה שימוש מפר בצילום. הצילום מוצג למשתמש, המבקר בדף הבית, באמצעות הפעלת מנוע חיפוש אינטרנטי והטמעה מאתר אחר. מנוע החיפוש של הנתבעת לא יוצר עותק ולא שומר עותק של הצילום בשרת הנתבעת, ולא מציג הצילום מתוך שרת הנתבעת. מנוע החיפוש רק אוסף את המיקום של הצילום באמצעות שפת תכנות HTML, ומתווך בין השרת, שבו מאוחסן העותק, לבין המשתמש. ניתנת הוראה לדפדפן של המשתמש לקרוא ולהציג את הצילום מתוך השרת האחר, שעליו שמור הצילום.

השימוש שעשו הנתבעים בצילום כשאילתה למנוע חיפוש הוא שימוש לגיטימי, מותר והוגן על פי סעיפים 18-19 לחוק, לפי רשימה פתוחה של שימושים מותרים המנויים בסעיף 19(א) לחוק, ולפי שיקולי ההוגנות המנויים בסעיף 19(ב) לו. שימוש זה דומה לשימוש בתמונות שעושות חברות ענק, כמו גוגל, שאותן בחר התובע שלא לתבוע. שימוש זה של חיפוש מידע על אנשים הוצע בדף הבית בלא תמורה לשם למטרות לימוד ומחקר.

הנתבעת אינה חברה מסחרית פעילה. הנתבעת לא החלה בפעילות עסקית, ואין לה פעילות מסחרית עסקית, והיא אינה מציעה שירותים עסקיים ללקוחותיה. לנתבעת אין מאגר לקוחות, אין לה הכנסות, ואין לה רווחים. הנתבעת לא פתחה תיקים אצל רשויות המס.

הסימון בדו"ח שנתי מ-2017 לרשם החברות, לפיו לנתבעת מחזור עסקי מעל 615,408 ₪, הוא טעות סופר, שנבע מכך שהנתבע סימן X במקום שגוי בדו"ח.

הנתבעת רק מפעילה מנוע חיפוש אינטרנטי לשימוש הציבור הרחב. היקף השימוש באתר הנתבעת אינו עולה כדי שימוש מסחרי למטרה מסחרית. אתר הנתבעת נמצא טרם השקה לציבור, בשלב בטא, שבו מתבצעות בדיקות טכניות ואחרות לבחינת פעולתו בתרחישים שונים. על פי נתוני התעבורה לשנת 2019 (עד 1.7.19), באתר הנתבעת כ-100 מבקרים בחודש, מתוכם מבקרים מטעם הנתבעים, כלומר, פחות משני מבקרים ליום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-23583 קלמנוביץ' נ' סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ ואח'

בנסיבות האמורות אין לתובע זכות לפיצוי בלא הוכחת נזק על פי סעיף 56 לחוק זכות יוצרים, לאחר תיקון מספר 5 לחוק.

ככלל מנועי חיפוש, ובפרט: גוגל תמונות, Bing, Yahoo, Yandex, והנתבעת, אינם נותנים במנועי החיפוש שלהם קרדיט לצלמים על תמונותיהם.

הנתבעים לא הפרו את הזכות המוסרית של התובע בצילום. על פי "מבחן השרת", לא עשו הנתבעים מעשה המפר זכות זו.

נגד הנתבע אין עילת תביעה אישית ואין עילת חיוב אישית, באין מעשים ובאין מחדלים המיוחסים לנתבע באופן אישי. יש לסלק על הסף את התביעה נגד הנתבע.

הסעד לו עותר התובע בגין הפרה נטענת של זכות מוסרית גבוה בהרבה מהסעד המקובל בפסיקה.

דיון והכרעה:

4. אין מחלוקת בין הצדדים כי הצילום הוא יצירה מוגנת לפי סעיף 4 לחוק, כי התובע הוא היוצר, שצילם את הצילום, וכי לתובע זכות מוסרית בצילום.

5. השאלות העיקריות שבמחלוקת העומדות להכרעה הן אלה:

א. ביחס לזכות היוצרים החומרית:

1. האם לתובע זכות יוצרים חומרית בצילום? אם כן –
2. האם הנתבעים עשו בצילום פעולה מפרה לפי סעיף 47 לחוק? אם כן –
3. האם עומדת לנתבעים הגנת שימוש מותר והוגן לפי סעיף 19 לחוק? אם לא –
4. מה הפיצוי הראוי להשית על הנתבעים?

ב. ביחס לזכות היוצרים המוסרית:

1. האם הנתבעים עשו בצילום פעולה מפרה לפי סעיף 50 לחוק? אם כן –
2. מה הפיצוי הנאות להטיל על הנתבעים?

6. סעיף 35(ב) לחוק קובע כך:

"ביצירה שהיא דיוקן או צילום של אירוע משפחתי או של אירוע פרטי אחר, שנוצרה לפי הזמנה, הבעלים הראשון של זכות היוצרים בה הוא המזמין, אלא אם כן הוסכם אחרת." (ההדגשה שלי – ד.ה.).

7. התובע עצמו הגדיר את הצילום כפורטרט - דיוקן. בכתב התביעה טען התובע כי הצילום המקורי שמור במחשב שלו תחת הכינוי "Portrait" (סעיף 6 ונספח ב1 לכתב התביעה). חלק הארי של הצילום תופסים פניו של זונדר הנשענים על כף ידו. הדבר תואם ההגדרה המילונית והאנציקלופדית ל"דיוקן", למשל: "מראה הפנים, תאר פרצוף של אדם"; "פורטרט, ציור או תצלום של אדם, הכולל על פי רוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-23583 קלמנוביץ' נ' סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ ואח'

את פניו ופלג גופו העליון"; "דיוקן או פורטרט הוא ציור, צילום או כל ייצוג אמנותי אחר של אדם. דיוקנאות מציגים לרוב את פלג הגוף העליון ובדרך כלל אינם מקושטים מאוד. מטרתם היא להציג את החזות הכללית של האדם, ולעיתים להוסיף לו תובנה אמנותית לגבי אישיותו" (אברהם אבן שושן, **מלון אבן שושן**, המלון החדש בע"מ, 2007, כרך ראשון (א-ד), 313; סעיף 15 לכתב התשובה; נספחים 1 ו-2 לכתב ההגנה; מכל אלה אני קובע כי הצילום הוא יצירה שהיא דיוקן.

8. התובע מודה שהצילום נוצר לפי הזמנה. בכתב התביעה טען התובע כי הצילום נוצר לפי הזמנה של "כתר". כלשונו: "בהתאם להזמנה מהוצאת הספרים 'כתר', צילם התובע בסטודיו שלו, ביום 11.1.11, את מר משה זונדר" (סעיף 6 לכתב התביעה). בכתב התשובה טען התובע כי הצילום נוצר לפי הזמנה של זונדר. התובע טען כי למעשה היה זה זונדר עצמו שפנה לתובע לאחר שחברת כתר בקשה ממנו להמציא לה צילום שלו, לצורך קידום מכירת ספריו. כתר סיכמה עם זונדר כי היא תישא בתשלום, ומסרה לו שמות שלושה צלמים, ביניהם התובע. זונדר פנה לתובע ולאחר שנפגשו סוכם המועד לביצוע הצילומים (סעיפים 5-6 לכתב התשובה). על פי שתי הגרסאות מודה התובע כי הצילום הוא יצירה שנוצרה לפי הזמנה.

9. מאחר שהצילום הוא "יצירה שהיא דיוקן שנוצרה לפי הזמנה", הרי שלפי הוראת סעיף 35(ב) לחוק, הבעלים הראשון של זכות היוצרים בה הוא המזמין, אלא אם כן הוסכם אחרת.

10. על פי המלומד תמיר אפורי, חוק זכות יוצרים, עמ' 289, הוצאת נבו, תשע"ב-2012, ביצירה שהיא דיוקן, יוצר החוק חזקה כי היוצר והמזמין התכוונו שהזכויות בדיוקן יהיו בידי המזמין. החזקה ניתנת לסתירה, והיא תיסתר עת הוכח שהיוצר והמזמין הסכימו ביניהם אחרת. כלשונו:

"לעניין הבעלות ביצירה מוזמנת שהיא דיוקן... הכלל הקבוע בסעיף 35(ב) הוא לטובת מזמין היצירה... במקרים אלה חזקה על הצדדים, אלא אם הוסכם אחרת, כי התכוונו שהזכויות יהיו בידי האדם או המשפחה שהזמינו את הציור או הצילום.

11. התובע לא סתר את החזקה שקובע החוק, ולא הוכיח כי הוסכם אחרת. התובע נמנע מלהביא עדי מפתח רלבנטיים, שיכלו לשפוך אור אם הוסכם אחרת, אם לאו. הלכה היא, שאי-הבאתו של עד רלוונטי מעוררת את החשד כי יש דברים בגו וכי בעל הדין, שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד. אי-הבאת עד כזה יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה להזמין, לפיה עדותו הייתה עלולה לחזק את עמדת הצד שכנגד. ראו: ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נגד סלימה מתתיהו, פ"ד מה(4), 651. התובע לא הגיש תצהירי עדות ראשית - לא של זונדר ולא של נציג "כתר", ולא זימן אותם למתן עדות. התובע עצמו לא טען להסכמה אחרת מפורשת בכתב, או בעל פה, אלא אך ל"כוונת הצדדים המשתמעת", באופן ש"לתובע היה ברור וכו'" (סעיף 6 לכתב התשובה). טענות התובע להסכמה אחרת נטענו אפוא בעלמא, מבלי שגובו בראיות נדרשות. מכאן, שלא עלה בידי התובע להפריך את החזקה שקובע החוק.

12. טוען התובע עוד, כי החזקה בסעיף 35(ב) לפיה זכות היוצרים בדיוקן שייכת למזמין, מבוססת בעיקר על האינטרס של המצולם לשמור על פרטיותו. לטענת התובע, אינטרס זה לא קיים בעניינינו משום שאין מחלוקת שמטרת הצילום היתה לפרסם את זונדר ברבים כי לקדם את מכירת ספריו. אינני מקבל את הדברים. כאשר מוזמנת יצירה המיועדת לשעתוק המוני, עשויה להשתמע מהזמנת היצירה כוונה למסור את הבעלות בזכות היוצרים בה דווקא בידי המזמין, כדי שיוכל לשעתק את היצירה לפי צרכיו ולמנוע מאדם אחר - לרבות היוצר שממנו הזמנה היצירה - לשעתק את היצירה שהוזמנה. ראו: אפורי, שם, בעמ' 289.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-23583 קלמנוביץ' נ' סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ ואח'

13. מכאן שעל פי החזקה, שלא נסתרה, הקבועה בסעיף 35(ב), הבעלים הראשון של זכות היוצרים בצילום הוא המזמין, ולא התובע. הוכח אפוא שלתובע אין זכות יוצרים חומרית בצילום. די בכך כדי לדחות את תביעת התובע לפיצוי בגין טענתו, שלא הוכחה, לשימוש מפר שעשו הנתבעים בזכות יוצרים חומרית שלו בצילום.
14. אשר לזכות המוסרית, התובע הודה כי הנתבעים לא הפרו זכות כלשהי שלו בכל הנוגע לאופן השימוש במנוע החיפוש של הנתבעת. עילת התביעה היא ביחס לדף הבית בלבד של הנתבעת, אשר בו מופיע הצילום, מתוך שמונה צילומים, הגלויים למבקר באתר הנתבעת מבלי לעשות שימוש במנוע החיפוש.
15. על פי סעיף 45(א) לחוק, ליוצר תהיה ביחס ליצירתו זכות מוסרית. לפי סעיף 45(ב) לחוק, הזכות המוסרית תעמוד ליוצר אף אם אין לו ביצירה זכות יוצרים. לפי סעיף 46 לחוק, זכות מוסרית ביחס ליצירה היא זכות היוצר כי שמו ייקרא על יצירתו בהיקף ובמידה הראויים בנסיבות העניין. לפי סעיף 50(א) לחוק, העושה ביצירה פעולה הפוגעת בזכות המוסרית של היוצר, מפר את הזכות המוסרית. מסעיפי החוק כמצוטט יש להסיק כי לתובע הזכות המוסרית בצילום, על אף שקבעתי כי אין לו זכות יוצרים, וזאת משום שאין מחלוקת כי הוא היוצר של הצילום.
16. אקדים ואציין, כי עפ"י הפסיקה הרווחת, הפרת זכות מוסרית בלבד, ללא זכות יוצרים, אינה מזכה בהכרח את היוצר בפיצוי, ואף במקרים בהם נקבע פיצוי על הפרת זכות מוסרית (גרידא) הרי שהפיצוי הועמד על מאות, ועד אלפי שקלים בודדים בלבד, שאינם פרופורציונליים כלל לסכום הפיצוי לו עותר התובע. ראו: ת"א (ת"א) 25900-12-13 שי זכאי נ' חגית ברוורמן (3.7.17), רע"א 12/17 אפרים שריר נ' נרית זרעים בע"מ ואח' (28.3.17), ת"א (ת"א) 19031-06-11 נתן אלון נגד רוז הפקות ואירועים בע"מ (3.4.16), תא"מ (ת"א) 10696-11-18 משה שי נ' נ.כ.ס. - ניהול כספים סטודנטיאליים בע"מ (15.9.19).
17. מכאן, יש לבחון אם הפרו הנתבעים את הזכות המוסרית של התובע בצילום. סעיף 50(א) לחוק קובע כי העושה ביצירה פעולה הפוגעת בזכות המוסרית של היוצר, מפר את הזכות האמורה. האם הנתבעים עשו פעולה ביצירה? עפ"י "מבחן השרת" התשובה לכך שלילית. התובע כאמור הודה כי פרסום הצילום דרך מנוע החיפוש אינו מהווה הפרה של זכויותיו. ראו סיכומי התובע, עמ' 27 לפרוטוקול הדיון מיום 24.6.20, שורה 26 ואילך. הנתבעים הקדישו פרק נרחב - פרק ג' לכתב ההגנה - בו הסבירו באופן מפורט את מבנה הפעולה של אתר הנתבעת. התמונות המוצגות בדף הבית כדוגמאות לשאילתות - בדומה לתמונות המוצגות בתוצאות החיפוש במנוע החיפוש - אינן שמורות בשרת של הנתבעת ואינן מוצגות מתוך השרת של הנתבעת. השרת של הנתבעת אינו יוצר עותקים של התמונות באמצעות שפת התכנות HTML התמונות המוצגות בדף הבית של הנתבעת, מוצגות בדרך שבה ניתנת הוראה לדפדפן של המשתמש לקרוא ולהציג את התמונה מתוך שרת אחר עליו הן שמורות. באמצעות הקשה על המקש הימני בעכבר על התמונה של זונדר ניתן לראות שהתמונה אינה בשרת של הנתבעת אלא באתר של "לקסיקון הספרות העברית החדשה", שהוא אתר בו מרשה התובע לפרסם את הצילום. ההסבר המפורט של הנתבעת - בסעיפים 15 עד 27 לכתב ההגנה - בדבר מבנה הפעולה של אתר הנתבעת, לא הוכחש ע"י התובע בכתב התשובה ולא נסתר באמצעות חוות דעת מטעם התובע או בכל דרך אחרת. הנתבע 2 עמד לרשות ב"כ התובע בדיון ההוכחות לצורך חקירה נגדית. הנתבע 2 אף נחקר אולם גרסת ההגנה בדבר מבנה הפעולה של אתר הנתבעת לא נסתרה. אינני מוצא אפוא סיבה שלא לקבל את הסברי הנתבעים ואני קובע כי מופע הצילום בדף הבית של הנתבעת אינו בגדר עשית "פעולה" ביצירה, הפוגעת בזכות המוסרית של התובע, כשם שמופע התמונה במנוע החיפוש איננה בגדר פעולה כזו - לאור "מבחן השרת". על כן אני קובע כי הנתבעים לא הפרו את הזכות המוסרית של התובע בצילום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-23583 קלמנוביץ' נ' סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ ואח'

18. לאור האמור, התביעה נדחית.

19. התובע ישלם לנתבעים הוצאות משפט בסך 6,500 ₪.

ניתן היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

דניאל הורוביץ, שופט

